

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 188/2015
04.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Зорана Таталовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Р., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адв. Б.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 5К. 722/13 од 27.03.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 807/14 од 03.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адв. Б.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 5К. 722/13 од 27.03.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 807/14 од 03.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу 5К. 722/13 од 27.03.2014. године, окривљени Д.Р. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године коју казну ће почети да издржава по правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 4.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка износ од 23.494,00 динара и на име имовинскоправног захтева оштећеном Т.Л. износ од 40.290,00 динара, А.Л. 13.109,04 динара, М.Л. 28.785,02 динара и С.Ј. 57.152,30 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Ради остваривања имовинскоправног захтева у делу већем од досуђеног оштећени су упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 807/14 од 03.12.2014. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Прокупљу и преиначена пресуда Основног суда у Прокупљу 5К 722/13 од 27.03.2014. године и то у делу одлуке о казни тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног Д.Р. за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од две године и отклонио одлуку о имовинскоправном захтеву у односу на А.Л., док је жалба браниоца окривљеног у осталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Д.Р., адв. Б.Ђ. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и тачка 9) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или пак исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адв. Б.Ђ., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног у смислу члана 488. став 2. ЗКП, јер није нашао да би њихово присуство било од утицаја на доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано бранилац окривљеног Д.Р., у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, тиме што се првостепена пресуда заснива на доказима који су прибављени противно одредбама ЗКП.

Наиме, бранилац окривљеног без основа као незаконите доказе означава службене белешке ПУ Прокупље, које су прочитане као доказ на главном претресу, с обзиром да доказне радње полиције предузете су у одсуству окривљеног Д.Р. који није био обавештен о њиховом предузимању и истима није присуствовао.

Наведене околности без утицаја су на законитост процесних радњи у овом поступку, односно на законитост прибављања спорних службених белешки, које Врховни касациони суд сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту раније важећег ЗКП) који је био на снази у време предузимања тих радњи.

Ово из разлога што из списка предмета произилази да су полицијски службеници поступали сходно члану 238. став 3. у вези члана 225. раније важећег Законика о кривичном поступку, то јест вршили увиђај, имајући у виду да се радило о кривичној пријави против НН лица, за кривично дело за које се гони по службеној дужности, и за које је прописана казна затвора до 10 година о чему су сачинили службене белешке. Дакле, сходно наведеним законским одредбама полицијски службеници могли су сами обавити увиђај, па следствено томе наведене службене белешке прибављене су у свему у складу са одредбама ЗКП и исте се могу користити као доказ у кривичном поступку, па су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

Такође, неосновани су наводи захтева браниоца окривљеног, којима се указује на повреду одредби кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП, а које по ставу браниоца учинио је првостепени суд, јер је изменио место извршења кривичног дела у односу на помоћне објекте оштећене С.Ј., па стога нема оптужбе овлашћеног тужиоца, а и побијаном пресудом је прекорачена оптужба.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају, идентитет оптужбе није измењен, тиме што је у изреци првостепене пресуде измењено место извршења кривичног дела, имајући у виду да је првостепени суд у току поступка утврдио да оштећена С.Ј. живи у селу К., али да се објекти на којима је причињена штета налазе у П., па је суд само изреку првостепене пресуде прилагодио утврђеном чињеничном стању, при чему није изменио суштину чињеничног описа радње оптуженог и није од битног значаја за постојање кривичног дела које му се ставља на терет, па се неосновано захтевом браниоца указује да је првостепени суд доношењем пресуде учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да у односу на извршење кривичног дела не објектима оштећене С.Ј. нема оптужбе овлашћеног тужиоца.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.**

**Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.**